

TEKEL İŞÇİLERİYLE DAYANIŞMA

Aydınlık Dergisi, 7 Şubat 2010

Yıldırım Koç

Bugün herkesin görevi, Tekel işçilerinin haklı, meşru ve yasal mücadelesine destek vermektir. Tekel işçileri, verdikleri mücadeleyle bunu hak etmişlerdir. haber.sol.org.tr sitesinde anlatılan bir olay, bu dayanışmanın hangi boyutta olduğunu göstermektedir. Bir Tekel eylemcisi bayan işçinin anlattıkları şöyledir: "Küçük bir çocuk elinde iki paket bisküvi ile geldi, baktık utandı, yanaşamıyor yanımıza. Sonra çekine çekine, 'açlık grevinde misiniz,' diye sordu. 'Yok,' dedik, 'içerdekiler açlık grevinde, biz değiliz.' Bisküvileri verdi, mendil satıyormuş sokakta, iki gündür kazandıkları ile almışlar bir arkadaşı ile birlikte. Eli havada kaldı, hiçbirimiz uzanıp alamadık bir süre. Kalıverdik öyle. Sonra bir erkek arkadaşımız haykıra haykıra ağlamaya başladı, çok gördüm erkeklerin gözyaşı döktüğünü, ama ilk kez haykıra haykıra ağladığını gördüm. Zor günler yaşıyoruz, sınırlarımız yıpranıyor, ama işte bu dayanışma ayakta tutuyor bizleri."

Tekel işçileri bu dayanışmayı nasıl hak etti?

Tekel işçilerinin eylemi, toplumda AKP'ye yönelen tepkinin eyleme dönüşmüş biçimi oldu. AKP'ye tepki duyup, bunu örgütlü ve kitlesel biçimde ifade edemeyen birçok kesim, kendi yapamadıklarını yaptığını gördüğü Tekel işçilerine büyük yakınlık duydu ve kendiliğinden destek kampanyaları örgütledi. Tekel işçilerinin kendi çıkarları için hak arama mücadelesi, toplumun geniş kesimlerinin AKP'ye karşı tepkisinin dile geldiği bir süreci tetikledi.

Tekel işçilerinin Abdi İpekçi Parkı'nda yaşadıkları biber gazlı ve basınçlı sulu saldırı büyük tepki çekti. Ancak daha önce Tekel işçileri de, başka işçiler de güvenlik güçlerinin benzer sert saldırılarını yaşamıştı. Buradaki fark, Tekel işçilerinin yedikleri dayak, su ve biber gazı sonrasında mücadeleyi sürdürmesidir. Bunda, Tekgıda-İş Sendikası'nın olumlu rolü unutulmamalıdır. Dayak yediler; ama yılmadılar. Dayak atan yenildi; dayak yiyen büyük bir güç kazandı. Bu gücü de iyi kullandı.

Tekel işçilerinin eyleminin etkili olmasının bir nedeni de yeniliğiydi. Türkiye işçi sınıfı tarihinde yürüyüşler, mitingler, grevler, iş yavaşlatmalar, iş durdurmalar, işyeri işgalleri, sakal boykotları, yemek boykotları gibi birçok eylem türü vardır. Ancak yüzlerce kişinin Türkiye'nin dört bir tarafından Ankara'ya gelerek, Kızılay'da sokaklara yerleşmesi, derme çatma çadırlar kurması ve oturması, ara sıra da Meclis'e ve siyasal partilere gruplar göndermesi biçiminde bir eylem daha önce yapılmamıştı. Dayak yediklerinde dertlerini kitle iletişim araçları aracılığıyla halka duyuran işçiler, bu kez bu yeni eylem türüyle kitle iletişim araçlarının ilgisini çektiler ve böylece dertlerini halka duyurabildiler. Sermayenin denetimindeki televizyon kanalları ve gazeteler bile bu sakin ve kararlı işçileri görmezden gelemedi.

Tekel işçileri, haklılıklarını geniş halk kitlelerine iletince güçlendiler. Güçlenmelerini sağlayan radikal ve militan eylemlilik değil; mağdurluk, kararlı sükunet ve uyguladıkları yeni eylem türü oldu.

Tekel işçilerinin eylemi işçi sınıfımıza ve topluma bazı noktaları öğretti.

İnsanlar önce AKP'ye karşı direnilebileceğini gördü. Bu direnişin örgütlü olması gerekiyordu. İşçi sınıfının dayanışması, bu direnişin başarısında belirleyici önemdeydi. Halkın maddi ve manevi desteği sağlanmadan, eylemin sürdürülebilmesi olanaklı değildi.

Bu eylemin bir yeniliği de, Türkiye'nin dört bir tarafından gelmiş işçilerin, uzun bir süre aynı mekanı, aynı zorlukları, aynı coşkuyu yaşamasıdır. Farklı bölgelerin insanları mitinglerde, toplantılarda, çeşitli etkinliklerde bir araya gelmişti. Ancak ilk kez, güvenlik güçlerinin saldırısını ve ardından gelen zorlukları birlikte göğüslediler; birbirlerine güvenerek ve dayanarak ayakta kalabildiler. Emperyalist güçlerin işçi sınıfımızı etnik kökenlerine ve inançlarına göre bölmeye çalıştığı bir dönemde, eylemin bu yanı insanları birleştirdi. Bu koşullar, sınıf kimliğinin ve bilincinin gelişmesine önemli katkılarda bulundu.

Eyleme uluslararası destek sağlanması konusunda Tekgıda-İş başarılı bir çalışma yaptı. Ancak sağlanan uluslararası dayanışma, Başbakan'a mesaj gönderme, bazı ziyaretler ve halkımızın katkılarıyla kıyaslandığında çok küçük kalan maddi yardımlarla sınırlı kaldı. Olması gereken uluslararası destek, Tekel işçilerinin bugün yaşadığı ve eyleme neden olan özelleştirmeyi dayatan Avrupa Birliği'ne karşı çıkmak, onun politikalarının değiştirilmesi için mücadele etmektir. Avrupa ve ABD işçileri ve sendikaları, kendi emperyalist ülkelerinin politikalarını, diğer bir deyişle, Tekel'i de yok eden özelleştirme politikasını desteklemeyi sürdürdü. Tekel işçilerine destek için gönderilen mesajlar ve yapılan ziyaretler de, işin gösterişi oldu.

Hükümet de bu eylemin başarısının diğer işçilere örnek olacağını farkındadır. Ancak sağlanmış olan kamuoyu desteği, Hükümetin yeniden sert önlemlere başvurmasını engellemektedir.

Hükümet, Tekel işçilerinin karşısında zayıf gözükmemek istememektedir. Hükümette, eylemlerin arkasının geleceği korkusu vardır. Bu nedenle Tekel işçilerinin "burnunu sürtmeye" çalışmaktadır. Ancak zayıflamakta olan AKP'nin bu girişimleri, AKP'yi hızla daha da zayıflatacaktır.

Türk-İş yönetiminin ve AKP'nin beklentisi, işi zamana bırakmak, eylemin sönmesini beklemektir. Ancak geçen zaman, AKP'yi de, AKP'ye yaranarak ufak tavizler alma karşılığında büyük kayıpları sessizlikle kabullenen sendikacıları da hızla yıpratacaktır.

Tekel iŖçileri, bu eylemleri ve kararlı tavırlarıyla, birçok sendikanın yüzde 10 barajının altında kalmasını ve iŖçi simsarlığına ilişkin kanun taslağının Meclis'e verilmesini engelledi; özellikle Ŗeker ve enerji özelleŖtirmelerini erteletti.

Bugün bir parça vicdanı, namusu, cesareti olan herkesin görevi, sessiz ve kararlı tavırlarıyla tüm iŖçi sınıfımıza ve tüm halkımıza örnek olan Tekel iŖçilerine destek vermektir. Bunu hak ettiler, ediyorlar.